

Peter Becker

**Programma, Qvo Rector Universitatis Rostochiensis M. Petrus Becker, Mathem.
Profess. Publ. ... Ferias Qvadragesimales indicit, & insimul Efficaciam
Redemptionis in Enervando Peccato considerare Cives Academicos monet**

Rostochii: Typis Jo. Jacob. Adleri, [1724?]

<http://purl.uni-rostock.de/rosdok/ppn877278687>

Druck Freier Zugang

T. 512.

1724. Fasten.

~~A-1256. 181.~~

Q. 1724
PROGRAMMA,

QVO

RECTOR

UNIVERSITATIS ROSTOCHIENSIS

M. PETRUS Becker,

Mathem. Profess. Publ. & ad Ædem

D. Jacob. Pastor,

**FERIAS QVA-
DRAGESIMALES**

indicit,
& infimul

EFFICACIAM REDEMPTIONIS

in

ENERVANDO PECCATO

considerare

CIVES ACADEMICOS

monet.

ROSTOCHII,

Typis JO. JACOB. ADLERI, SEREN. PRINC. & ACAD. Typog.

M. 1256 181

I quod unquam arduum, Cives Optimi!
 si quod ponderosum, si quod necessa-
 rium negotium sum aggressus, hoc
 esto præsens scribendi genus, quo Pas-
 sionis Dominicæ vosmet commone-
 facere oportet. Sed vero, si quod un-
 quam amoenum, si quod salutare, si
 quod magno gaudio & cordis affectu

Vobis propinandum, vel præcipi vel eligi a me potuit, pari-
 ter præsens hoc de nostra Redemptione, erit meditentū.
 Nostis, totam Scripturam sacram circa id occupari, ut *verita-*
tem & efficaciam nostræ redemptionis nobis ponderandam
 sistat. Quid ergo vel magis arduum, vel magis erit salutare,
 quam vestigiis Spiritus S. insistere, & de hac re, quæ latere
 Christianum neque potest, neque debet, differere. Habe-
 bimus enim ita quæ fide amplectemur, quibusque a pecca-
 tis prohibeamur, & ad virtutes Christiano dignas incite-
 mur. Quocirca Vobis, de *veritate* redemptionis, ut opinor, ex
 verbo DEI, ipsaq; DEI *φιλανθρωπία* convictis, *efficaciam* ejus-
 dem meditandam sisto, & quidem juxta effatum Paulinum
 Rom. II. 3. *DEUS*, (qui) *misit sui ipsius filium, in similitudine*
carnis peccati, & per peccatum, condemnavit peccatum in carne.
 Fugere vos nequit, versari Apostolum in demonstratione
 thesæos v. i. expressæ, sc. *in iis, qui in Christo Jesu sunt, nihil esse*
condemnationis. Sanctus enim Apostolus Cap. VII. se ipsum
 ut spiritualiter pugnantes consideraverat, probans, dari in
 homine duplex operandi principium, *Spiritum* nempe *& car-*
nem. Alterum quo *serviat legi DEI*, Spiritus Sancti puta gra-
 tiam, jucunditatem in obsequio DEI sibi explicantem, ad vir-
 tutes Christianas stimulantem, incitantem, & ipsas animæ
 suæ vires in eundem finem elevantem. Alterum, quo *serviat*
legi peccati, pravi cordis puta affectus, propensiones, incli-
 nationes, semper spiritui oggannientes, obloquentes, relu-
 ctantes;

stantes; adeo ut homo renatus in hoc statu nunquam li-
 berari a peccati activitate queat, sed ad maximas saepe an-
 gustias reductus, solutionem animæ & corporis, & ita puri-
 ficationem ab omni peccato anxie expectare, & exoptare
 cogatur. Pergit jam cap. XII. tum aliis, cum sibi, solatium
 exhibere dicendo: Quamvis hic talis status sit hominis re-
 nati, nihilo secius tamen *prædominari principium boni* in re-
 nato, imo omnem reatum peccati cessare, v. i. 2., adeoque
 istud, quod peccati manet in renato residuum, eidem non
 esse nocivum, quin imo *ἐδὲν κατὰ κράτος* in eodem reperiri.
 Quo autem caveant fideles a perfectionis suæ essentialis
 conceptu, eandem lege & legis impletionem neque effici, ne-
 que obtineri, docet, versu 3. imo hoc ipsum vocat τὸ ἀδύνατον
 τῷ νόμῳ, tale quid, quod est impossibile & legi, & legis. Ra-
 tionem addit, quia ipsa lex per carnem, id est per illud prin-
 cipium mali, de quo sumus locuti, debilitatur. Legem qui-
 dem imperfectionis, & finis per se impossibilis non arguit
 vid. Cap. VII, 10. 11. 12. sq., sed omnem culpam ad hominis
 perditum statum refert conf. Gen. VI, 3. Joh. III. 6. Neces-
 sum ergo est ut juxta causas suas & formam explicetur hæc
 felicitas, quam v. i. prædicaverat de homine renato. Hinc
 provocat Apost. ad DEUM, qui filium suum misit, & quidem
 in similitudine carnis peccati, eum in finem, ut peccatum in carne
 renatorum residuum, per peccatum damnet, enervet, exstinguat.
 En ergo sensum hujus dicti, efficaciam redemptionis pro-
 ponentis, scilicet: enervari peccatum in renatis residuum,
 adeo, ut neq; culpæ reatus, neq; pœnæ reatus, neq; dominii a-
 trocitas ipsi remaneat. Ita enim videbitis causam efficientem
 ab Apostolo indicari, quando scribit: τὸ ἀδύνατον τῷ νόμῳ ὁ
 Θεός, τὸν ἑαυτοῦ υἱὸν πέμψας. Addatur enim his in textu ex-
 pressis vocibus verbum ἐτέλεσεν aut ἐποίησεν, præstitit, effecit, quod
 per ellipsin verbi finiti deesse & contextus docet, & Glassius
 observat Philol. S. p. 912. id quod etiam Lutheri versio Germ.
 exprimit: Das that Gott. Sic res erit clarior. Quem hic
 indigi-

indigitari opinamini? nisi essentialem, summum & æternum DEUM, qui sibi soli hoc essentialia nomen vindicans, neque magistratui, neque idolis vel nomen suum vel dignitatem suam concedet. Et quamvis aliquando in sensu improprio iis concesserit, nemini tamen competit mittere Filium DEI. Proinde verus & æternus DEUS, suam in missione filii *φιλανθρωπίαν* declarans, idem ille est, qui circa redimendos homines, qui circa abolendum & enervandum peccatum fuit occupatus. Adscribere quidem videtur Apostolus primæ Deitatis personæ id ipsum negotium, non tamen exclusis cæteris gloriosissimæ Trinitatis personis. Longe enim inter se differunt hæ binæ phrasæ: DEUS, qui genuit Filium suum; &, DEUS, qui misit Filium suum; Siquidem generatio activa non nisi primæ DEItatis personæ competit, ast vero a missione filii, tanquam opere ad extra, nulla Deitatis persona erit excludenda Es. XLIX. 16. Neque juvat urgere quod dicatur: DEUS misit sui ipsius filium, minime enim exinde fluit, ac si solus Pater de nostra redemptione fuerit sollicitus; siquidem hoc nomine essentiali utraque persona & Patris, & Spiritus S. denotatur. ὁ λόγος autem, qui Patris est Filius, DEI tamen Filius audit ex essentia divina, quæ Trinitati est eadem & communis, genitus. Unde & Christus Θεάνθρωπος per unionis hypostaticæ gratiam, secundum humanam naturam, verus & naturalis DEI Filius & est & salutatur. DEUS ergo Trinunus causa constituens & efficiens nostræ redemptionis fuit. Quodsi de Principio nostræ redemptionis sumus solliciti, quæ clariora possunt esse allatis, utpote quæ Christum Θεάνθρωπον nobis exhibent. Ecquis enim Filius DEI est unigenitus, nisi ille, qui est incarnatus, in quem omnia Patris edita testimonia quadrant Ps. II, 7. Matth. III, 17. 2. Petr. I, 17. Matth. XVII. 5. Luc. IX. 35. quem intento digito nobis monstrant Paulus Ebr. I, 2. 5. Johannes Cap. I, 18. aliique utriusque foederis scriptores.

Hic

Hic ergo Filius DEI, Messias incarnatus, JESUS Nazare-
 nus, ille, qui nostræ redemptionis principium est & audit.
Causam mediam si requires, en! habes totam Redemptoris
 obedientiam. Hoc indicat Apostolus affirmans: Christum
 esse missum *ἐν ὁμοιώματι σαρκὸς ἁμαρτίας*. Id quod probe
 explicat Lutherus: *In der Gestalt des sündlichen Fleisches*.
 Cave autem, ne hoc *ὁμοίωμα* per *nudam similitudinem* expli-
 ces; perperam enim istud fiet; Siquidem præsupposita
 naturæ humanæ veritate, hic paritas imo identitas valoris
 Christi & peccatoris inculcatur. Pariter enim ac ho-
 mines dicuntur non peccasse *ὅτι τῷ ὁμοιώματι τῆς προβάτεως*
Ἀδάμ in similitudine transgressionis Adami. Rom. V. 14.
 quia non peccarunt in propria persona proæreticè, cum
 tamen re vera cum ipso & in ipso peccaverint, tanquam
 stirpe & patre, adeo, ut ad omnes omnino homines mors
 penetraverit, v. 12. pariter ac renati dicuntur *σύνφοροι τῷ*
ὁμοιώματι τῆς θανάτου αὐτοῦ i.e. *complantati similitudini mortis Chri-*
sti, Rom. VI. 5. cum tamen una cum Christo per baptisma in
 mortem sint sepulti, ibid. v. 14. ita etiam hic *ὁμοίωμα* identi-
 tatem valoris inter Christum & peccatorem indicabit. Em-
 phaticè satis dicitur: Christum venisse in similitudine *car-*
nis peccati. Equidem pravos affectus carnis peccaminosæ
 non fuit perpeffus, eadem in sua carne non gestavit pecca-
 ta, quæ nos, neque ita insultibus peccatorum fuit expositus,
 ac nos proh! sumus expositi, uti blasphemè afferunt *Crellius*
& Pseudo Hieronymus in comment. ad Ep. Paulin. aliique, qui
 carnem Christi proclivitatis ad peccatum, infimulare non
 erubescunt. Fuit potius *ἀναμάρτητος*, purus & a peccatoribus
 æque ac peccatis separatus, tam ratione executionis, quam
 vexationis & tentationis peccati. Sanctam enim ex Maria
 carnem assumpsit quare & vocatur Luc. I. 35. *τὸ γεννώμενον ἄγιον*.
 Interim Christus dicitur similis carni peccati, solum propter
 imputationem realem peccatorum nostrorum. Hinc in
 relatione ad homines ipsis peccatoribus fuit similis; Hinc

X 3

in

in oculis DEI consideratus, hominum peccata, humeris quasi ipsius imposita tulit, adeo, ut odio fuerit DEO, adeo ut abscondiderit DEUS facies ab ipso, adeo foedatus, cruentus, pollutus, ut sane horrore fuerit iustissimo Patri. Ipse Typus Christi, serpens æneus exaltatus Num. XXI. 8. 9. id ipsum indicat. Nos quidem præter illam a Christo Joh. III, 14. suppeditatam hujus Typi explicationem, inquirere in sapientiam DEI neque volumus, neque possumus; interim serpens, horrendum insectum, vermis detestabilis, ex omnium animantium numero ideo in typum Christi selectus videtur, non tam ut extensis alis draco speciem hominis crucifixi præberet, quam ut exinde intelligamus Christum DEO alias amantissimum, dilectissimum, tantopere defoedatum & horrore fuisse DEO propter nostra, ipsi imputata realiter crimina, quantopere nos draconem venenatum averfamur, odio habemus, fugimus, removemus. Huc illa Phrasis Christi Ps. XXII. 7. *Vermis jam sum & non vir*, Es. LIII. 3. *Contemptus fuit, vir dolorum & notus morbi, unde quasi occultatio facierum ab ipso*, quæ & de anima hominis irrogeniti, peccatis inquinata legitur Ezech. XVI. 5. Quapropter etiam peccatum factus dicitur 2. Cor. V. 21. imo noster locus affirmat DEUM tanquam περὶ ἁμαρτίας tanquam per peccatum & in peccato condemnasse peccatum. Detrahere aliquid piæ nostræ meditationi, videremur, si cum nonnullis voces κατὰ περὶ ἁμαρτίας ad antecedentia referre vellemus, ac si sensus esset Apostoli: DEUS misit filium suum in similitudine carnis peccati, & quidem propter peccatum. Licet enim significationem vocis περὶ per propter explicandam, & ita causaliter sumendam aliquando esse non negemus, malumus tamen facere cum b. Glassio Philol. S. p. 1085. & b. Luthe- ro, hunc sensum retinentes: & per peccatum, puta per Christum, qui ante dicto modo pro nobis peccatum factus est, DEUS condemnavit peccatum. Id est eo interveniente, eo mediante, eo se in sacrificium pro peccatis immolante, DEUS con-

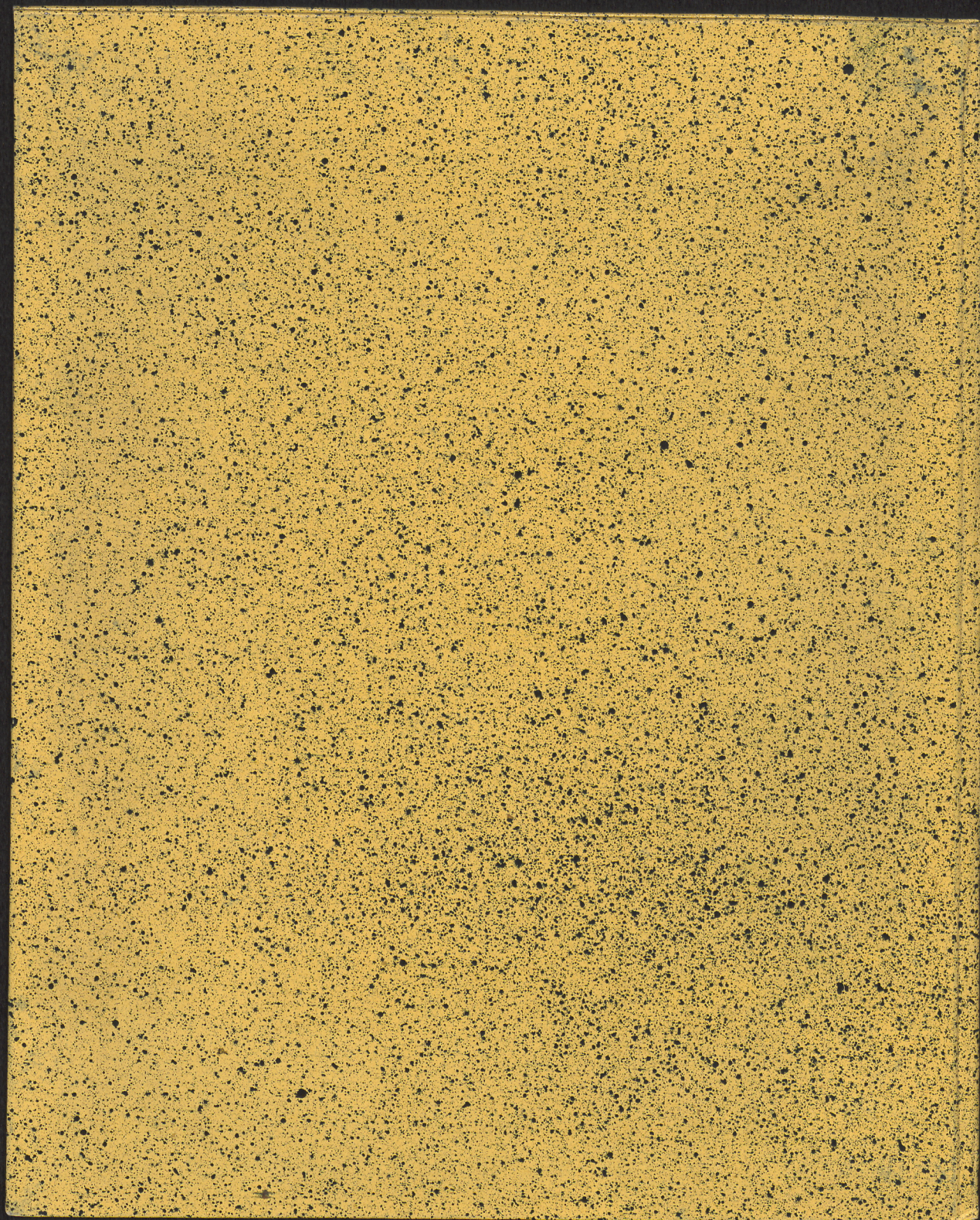
condemnavit peccatum in carne. Sic ergo quænam sit forma enervationis peccati facile intelligitur, utpote quam produnt sequentia : κατέκρινε τὴν ἁμαρτίαν. Cujus vocis naturalis significatio est *in judicio damnare*. Intelligatis C. O. quid λύτρον Christi effecerit. Nos ob peccatum nostrum DEO infensi, eramus rei in judicio divino, nos eramus subjectum iræ divinæ, nobis gehenna, nobis pœna parabatur. Intervenit Christus mediator, spondit pro nobis. Obtulit se Patri ut sacrificium expiatorium, facies DEI iratas a nobis in semet convertit, omnem rigorem legis explevit, iram divinam persentiscere voluit, debuit. Num ergo nos sumus peccatum? minime! Christus fuit peccatum in oculis DEI. Pronunciabatur ergo sententia de Christo puniendo, de peccato Christo imputato damnando. Factum est, est damnatum in ipso, est punitum in ipso. Quid ergo de nobis fiet? Cessat omnis pœna, nam omnem pœnam Christus pertulit loco nostrum, cessat omnis culpa, nam nos sumus justificati a peccato. Quid iræ divinæ nobiscum? cur displiceremus DEO? ablatum, imo & emedio sublatum est omne peccatum, adeo ut simus facti ipsa justitia 2. Cor. V. 21 pariter ac Christus fuit factus peccatum. Sed urget Apostolus DEUM per Christum tanquam per peccatum damnasse non tantum simpliciter peccatum, sed etiam peccatum ἐν τῇ σαρκί. Num hoc explicabimus de carne Christi? Ubi ergo peccatum in ipso subjective erat, in quo tantum peccatum imputative erat. Ideoque ad istud peccatum in carne nostra residuum, ad illud peccatum a quo & renati non liberantur, ad illud principium mali, de quo supra sumus locuti, Spiritus Sanctus digitum intendit. Etiam hoc condemnatum est, puta, enervatum est, ne regenitos ex statu gratiæ detrudat, enervatum est, ne vincat spiritum, debilitatum est, ne dominetur in nos. Sunt ergo nobis ex fide vires quibus superare insultus ejusdem,

dem, quibus compescere motus nefarios; quibus de-
tegere latentes cordis dolos possimus, quibus corroborare
nos indies, quibus crescere in amore DEI, quibus augere
nostras virtutes, & fructus spirituales ferre possimus, Chri-
stus nempe & Spiritus S. per ipsum in nos derivatus, ut tan-
dem vincamus, & de condemnato peccato exultemus. O
mei! si tanta largitas, tanta efficacia est meriti Christi, quæ-
so vos, moneo vos, hortor vos, ne gazam hanc amoris di-
vini negligatis. Monet vos præsens tempus Passionis Do-
minicæ memoriam recolens, ut Vos in memoriam vobis
revocetis, quanta sint præstita vobis *τεκμήρια* amoris DEI,
quanta sit concessa usurpatio bonitatis divinæ. Moveami-
ni tandem, obtestor vos! ne fructus spirituales, fidem vi-
vam, amorem ardentem in DEUM, mutuam inter vos a-
micitiam, altercationibus & rixis, jurgiis, invidiis, garru-
litate, superbia, levitate, bachationibus &c. interpoletis, pro-
hibeatis, suppressatis, exuatis, amittatis. Ad divini porro
verbi modestam ac devotam auscultationem, ad religionis
severum cultum, ad animarum vestrarum propriam cu-
ram, ipso amoris divini argumento malletm Vos, quam
nostris incitari monitis. Nolite expectare graviora, quæ a
Vestris in templo vix ferendis murmurationibus, deamb-
ulationibus, & allotriis Vos revocare debeant. Discite
sapere ex sapientia divina; non ex proprio damno. Di-
cam summatim Dilectissimi mei! *amemus DEUM,*
DEUS enim nos prior amavit.
Valete!

P. P. sub Sigillo Rectoratus
Dominica Quinquagesima

A. O. R. MDCCXXIV. die XX. FEBRUARII.

condemnavit peccatum in carne. Sic ergo quænam
 forma enervationis peccati facile intelligitur, utpote qua
 produnt sequentia : κατέκρινε τὴν ἀμαρτίαν. Cujus vocis na-
 turalis significatio est *in judicio damnare*. Intelligatis C.
 quid λύτρον Christi effecerit. Nos ob peccatum nostrum
 DEO infensi, eramus rei in judicio divino, nos eramus
 subiectum iræ divinæ, nobis gehenna, nobis pœna par-
 batur. Intervenit Christus mediator, spondit pro no-
 bis. Obtulit se Patri ut sacrificium expiatorium, faci-
 DEI iratas a nobis in semet convertit, omnem rigorem
 gis explevit, iram divinam persentiscere voluit, debu-
 Num ergo nos sumus peccatum? minime! Christus
 fuit peccatum in oculis DEI. Pronunciabatur ergo se-
 tentia de Christo puniendo, de peccato Christo imputa-
 damando. Factum est, est damnatum in ipso, et
 punitum in ipso. Quid ergo de nobis fiet? Cessat omnis
 pœna, nam omnem pœnam Christus pertulit loco nostrum
 cessat omnis culpa, nam nos sumus justificati a peccato
 Quid iræ divinæ nobiscum? cur displiceremus DEO
 ablatum, imo & emedio sublatum est omne peccatum,
 deo ut simus facti ipsa justitia 2. Cor. V. 21 pariter ac Chri-
 stus fuit factus peccatum. Sed urget Apostolus DEUM
 per Christum tanquam per peccatum damnasse non tan-
 tum simpliciter peccatum, sed etiam peccatum ἐν τῇ σαρκί.
 Num hoc explicabimus de carne Christi? Ubi ergo pe-
 catum in ipso subjective erat, in quo tantum peccatum
 imputative erat. Ideoque ad istud peccatum in car-
 ne nostra residuum, ad illud peccatum a quo & renati no-
 liberantur, ad illud principium mali, de quo supra si-
 mus locuti, Spiritus Sanctus digitum intendit. Etiam
 hoc condemnatum est, puta, enervatum est, ne re-
 genitos ex statu gratiæ detrudat, enervatum est, ne vi-
 cat spiritum, debilitatum est, ne dominetur in nos. Su-
 ergo nobis ex fide vires quibus superare insultus ejus
 den-

